

ISABEL ROJAS ESTAPÉ

NECESSITO UNA ABRAÇADA

Un conte per entendre la tristesa
i amb consells per superar-la

LA NEURONA
EXPLORADORA

Estrella Polar

Il·lustracions de Marta Orse

ISABEL ROJAS ESTAPÉ

NECESSITO UNA ABRAÇADA

Un conte per entendre la tristesa
i consells per superar-la

Il·lustracions de Marta Orse

Estrella Polar

© del text: Isabel Rojas Estapé, 2024
© de les il·lustracions: Marta Orse, 2024
Títol original: *La neurona exploradora.*
Necesito un abrazo
© 2024, Edicions 62, S. A., Estrella Polar,
Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2024
ISBN: 978-84-1389-908-4
Dipòsit legal: B. 12.557-2024
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció. Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Hi havia una vegada una nena que es deia Cris. La seva millor amiga es deia Neureta i era una neurona que vivia al seu cap.

Hola! Soc la Neureta,
la neurona exploradora.
La meva funció és ajudar la
Cris a entendre les seves
emocions i reaccions.

Aquí és on visc,
darrere del front de la Cris.
Casa meva es diu escorça
prefrontal i és un lloc
molt lluminós.

A la Cris i la Neureta els encantava l'escola. Era un lloc on sempre aprenien alguna cosa nova. A més, s'ho passaven d'allò més bé! La Cris tenia una mestra fantàstica que es deia Helena i que l'estava ensenyant a llegir, i per això li estava molt agraïda.

L'escola tenia un pati ben gran, on la Cris jugava amb els seus amics a tocar i parar, a fet i amagar, a la pilota... Allà era d'allò més feliç.

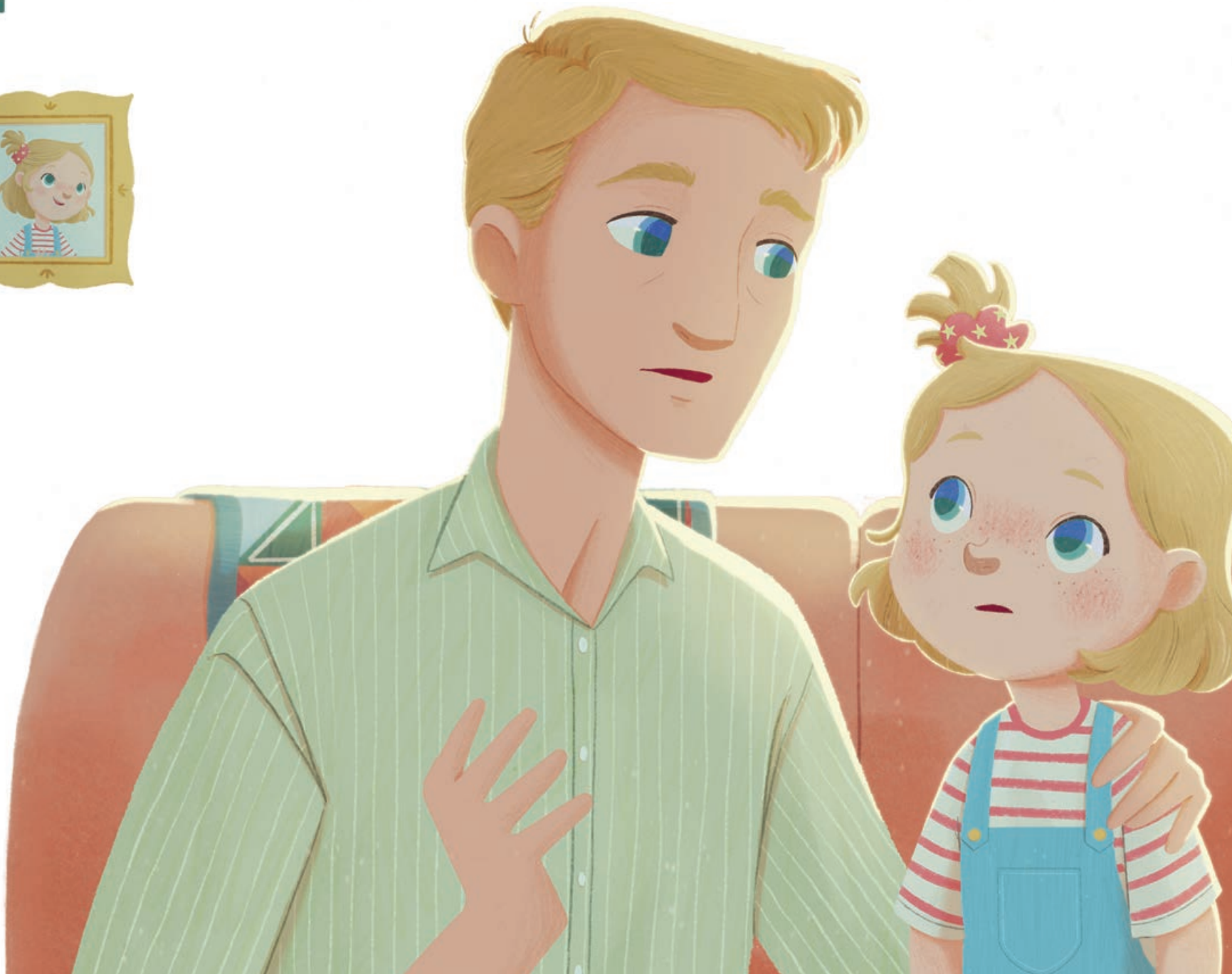

Un dia, després de rumiar-ho molt, els pares de la Cris van decidir anar-se'n a viure a una altra ciutat. Això sí que era un canvi!

—Nois, veniu —va dir la mare.

—Volem explicar-vos una cosa —va continuar el pare—. Sabeu que des de fa mesos viatjo molt per la feina, però ara necessiten que estigui cada dia en una altra ciutat... i, com que és molt difícil estar lluny de vosaltres, la mare i jo hem decidit que el millor és que ens mudem tots allà.

—Què és això de mudar-se, pare? —va preguntar la Cris, pensativa.
—Té a veure amb quedar-se mut? —va dir el seu germà Lluís.
—No —va somriure el pare—. Mudar-se significa anar a viure a un altre lloc.
Ens canviarem de casa... i de ciutat.
—I què passa amb l'escola? —va preguntar la Cris.
—També el col·legi serà nou —li va dir la seva mare—. La ciutat on anem
és molt bonica. Fa menys fred a l'hivern i a l'estiu és una meravella!
És a prop del mar i podrem anar a la platja
sempre que vulguem. Ja veureu que
serà genial!

A la Cris se li va fer un nus a la gola.
Tenia ganes de plorar, però es va
aguantar. No va voler preguntar res més.

A l'hora de sopar amb prou
feines va menjar res.